

บทที่ 209 สอบหัวใจได้อันดับสาม

บรรดาแขกเหรื่อในงานล้วนเข้าใจความนัยของหวังฮูหยิน

เสื้อคลุมหนังตัวอ้วนนั้นมิได้ตัดเย็บยากแต่ประการใด...
เพียงแค่ขาดแคลนวัตถุดิบ หากมีคนบริโภคเนื้อตัวอ้วนเพิ่ม
เช่นนั้นวัตถุดิบย่อมเพียงพอ

บัดนี้ ผ่านไปหนึ่งปีเต็มหลังจากการแพร่ระบาดของ
กาฬโรคได้ยุติลง

ตลอดหนึ่งปีมานี้ โต๊ะสำหรับตัวอ้วนของโรงเตี๊ยมใจจึง
มิได้ก่อให้เกิดโรคระบาดใด ความหวาดระแวงในใจของผู้คน
ที่มีต่อตัวอ้วนพลันสลายหายไปไม่น้อยเลยทีเดียว หลายคนเริ่ม
กลับไปกินเนื้อตัวอ้วนอีกครั้ง ผู้คนมิได้ต่อต้านการบริโภคตัวอ้วน
เช่นแต่ก่อนแล้ว

ทุกคนในงานล้วนเห็นพ้องต้องกัน

เมืองานเลี้ยงจบลง กุ๊ฉางสู่พลันพบว่าจำนวนตัวอันที่โรงเตี๊ยมใจชิงมารับเอาไปในแต่ละวันนั้นกลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“บัดนี้ ลูกค้ามากมายที่มาเยือนโรงเตี๊ยมใจชิงล้วนสั่งโต๊ะสำหรับตัวอัน แน่หนอนว่าพวกเขามีใ้ด้อยากกินเนื้อตัวอัน ทว่าแท้จริงแล้วพวกเขาต้องการหนังตัวอัน นายท่านของพวกเราเชี่ยวชาญด้านการค้า ใส่ใจลูกค้ายิ่งนัก รับปากพวกเขาว่าหากผู้ใดกินตัวอันจะแจกหนังตัวอันให้คนผู้นั้น เมื่อรวบรวมหนังตัวอันได้มากพอตัดเย็บเสื้อคลุมหนึ่งตัว ให้ส่งมายังร้านของตระกูลหวังเพื่อแปรรูปหนังและตัดเย็บเสื้อคลุม หลายบ้านพากันในครอบครัวมารับประทานทุกวัน ข้ายังมีคนเรียกร้องให้พวกเรานำรายการอาหารเดิมกลับมาขาย”

เถียนฮวนฟังแล้วถึงกับตะลึงงัน

“สมแล้วที่เป็นท่านคหบดีหวัง สายตาเฉียบแหลมยิ่งนัก”

กลยุทธ์ที่ว่าผู้ใดกินตัวอัน หนังตัวอันย่อมเป็นของคนผู้นั้น กระตุ้นยอดขายเนื้อตัวอันได้ดียิ่งนัก

เพราะผู้ที่มีเงินพอจ่าย ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนมีฐานะ หากคำนวณดูแล้ว การทำเสื้อคลุมหนังสักตัวกลับมิได้ใช้เงินมากนัก เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพวกเขาจะไม่ซื้อกันเล่า

แม็คหบดีหวังจะมีได้เก็บเงินค่าหนังตัวอัน ทว่าค่าฟอกหนังตัวอัน ค่าแปรรูปหนังตัวอัน รวมถึงค่าตัดเย็บเสื้อคลุมนั้น ย่อมคิดเงิน เขาแจกหนังตัวอันให้ลูกค้า ลูกค้าย่อมไม่กล้านำหนังตัวอันไปให้ร้านอื่นทำ

ยิ่งไปกว่านั้น ในตัวตำบลสื่อโถวมีเพียงร้านของตระกูลหวัง เท่านั้นที่ทำเครื่องหนังได้ดีที่สุด

ฉะนั้น กลยุทธ์ของคหบดีหวังในคราวนี้ ไม่ต่างอะไรกับการยิงเกาทัณฑ์ดอกเดียวได้นกสองตัว

ตัวอันขายได้มากขึ้นฉฉฉฉ พวกเขาย่อมได้รับกำไรมากขึ้นฉฉฉฉ

พวกภูฉฉฉฉ่ส่มประสพการณ์ศึกษาและเลี้ยงดูตัวอันมานานัก บัดนี้จำนวนตัวอันภายในโรงเรือนของพวกเขามีมากมาย เมื่อคหบดีหวังสั่งซื้อตัวอันเพิ่ม พวกเขาย่อมสามารถจัดหาให้ได้ง่ายดายดาย

ด้วยประการฉะนี้ สองสามีภรรยาจึงวุ่นอยู่กับการจับตัวอัน
เสียทุกวัน ช่วงนั้นเถียนฮวนมิได้ปรุงยาหรือแปรรูปสมุนไพร

ชาวบ้านที่รู้เรื่องนี้ต่างเต็มไปด้วยความคิดอันหลากหลาย

พวกเขาย่อมยินดีที่กิจการเลี้ยงตัวอันของกู่ฉางส่วย
มีความก้าวหน้าอีกครั้ง ทว่า...

“ส่วยเกอเอ๋อร์ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะทำการค้าจริง ๆ หรือ
เมื่อสองปีก่อนเขาบอกว่าจะอ่านหนังสือสอบ ทว่าเขาแทบไม่ได้ไป
โรงเรียนตำราเสียด้วยซ้ำ ครานี้เขาไปสอบที่อำเภอ ผู้เข้าสอบ
คนอื่นยังมีได้กลับมา แต่เขากลับส่งกระดาษคำตอบปริบร้อน
กลับบ้านเสียแล้ว หลายวันมานี้ข้าก็ไม่เห็นเขามีใจไปสอบถาม
ผลสอบ วันๆ เอาแต่วนเวียนอยู่ในโรงเรือนจับตัวอันทั้งวัน
ดูท่าว่าเขาไร้ใจศึกษาเล่าเรียนเสียแล้ว”

ชาวบ้านที่มองเห็นกิจวัตรประจำวันของสองสามีภรรยา
ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน ว่ากู่ฉางส่วยล้มเลิกการเรียนหนังสือ

ช่วงนี้กู่ฉางส่วยยุ่งจนแทบไม่มีเวลากินข้าวต้มน้ำ เขาย่อม
ไม่มีเวลามาอธิบายเหตุผลที่แท้จริงให้ชาวบ้านฟัง อีกทั้ง

โรงเตี๊ยมใจซึ่งต้องการตัวอันมากขึ้นทุกวัน เขาจึงปรึกษากับ
เถียนฮวนว่า

“แม้ตอนนี้ตัวอันที่พวกเรามีจะเพียงพอต่อความต้องการ
ของท่านคหบดีหวัง ทว่าในระยะยาวโรงเรือนของพวกเรา
เล็กเกินไป ไม่เหมาะจะขยับขยายหรือเลี้ยงตัวอันเพิ่ม พวกเรา
ต้องหาโรงเรือนกว้างกว่านี้ อย่างน้อยๆ ต้องกว้างกว่าที่เดิม
สองเท่าจึงจะพอ”

เพราะเหตุนี้ สองสามีภรรยาจึงลองใช้ไม้วัดแผนที่
หมู่บ้านคร่าวๆ บนพื้นดิน สุดท้ายพวกเขาเลือกที่ดินแปลงหนึ่ง
ที่อยู่ติดกับบ้านตนเอง... โชคดีที่เป็นที่ดินซึ่งพวกเขาซื้อไปแล้ว
จึงสะดวกไม่น้อย

ไม่นานนัก พวกเขาก็ไปยังที่ดินผืนนั้นเพื่อถางหญ้า
จัดเตรียมอิฐและไม้สารพัดอย่าง เริ่มสร้างโรงเรือนเลี้ยงตัวอัน
ขนาดใหญ่

พวกเขาทำงานทั้งวันจนหัวหมุน เถียนฮวนลืมนึกด้วยซ้ำ
ว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อนภูเงางส่ายไปสอบที่ตัวอำเภอ

จู่ๆ เจ้าหน้าที่ในตัวดำบลพาคณมาหาพวกเขา สองสามีภรรยาเนื้อตัวมอมแมมกำลังโบกปูนฉาบผนังโรงเรือน

“โอ๊ย! ท่านชีวใจ ท่านทำงานหยาบเช่นนี้ได้อย่างไร รีบวางของลงเถิด ประเดี๋ยวข้าจะไปหาคนมาช่วยพวกท่านเอง!”

เจ้าหน้าที่ในตัวดำบลรีบก้าวเข้ามา ก่อนจะคว้าเครื่องมือในมือของก๊ฉงσύไปไว้ข้างๆ

ก๊ฉงσύปาดเหงื่อบนหน้าตนเองหนึ่งที

“ท่านเจ้าหน้าที่ในตัวดำบลมาแล้วหรือ ข้ากำลังยุ่งอยู่ตอนนี้ไม่มีเวลาต้อนรับท่าน ท่านไปนั่งพักที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้าน กานσύก่อนเถิด รอให้ข้าจัดการธุระตรงหน้าสำเร็จแล้ว จะเปลี่ยนเสื้อผ้าไปพบท่าน”

“ไปท่านจึงมัวทำงานอยู่อีกเล่า! ตอนนี้ยังมีเรื่องใดสำคัญไปกว่าการที่ท่านสอบได้ชีวใจอันดับสามอีกหรือ!”
เจ้าหน้าที่ในตัวดำบลแทบไม่เชื่อสายตาว่าบุรุษผู้นี้กลับไม่สนใจผลสอบแม้แต่น้อย

ชาวบ้านในหมู่บ้านพากันมาungguเหตุการณ์ ย่อมมีคนได้ยิน
คำพูดของเจ้าหน้าที่ในตำบล

“ส่วยเกอเออร์ ท่านเป็นชีวิตใจแล้วหรือ!” ปฏิกริยาของ
ชาวบ้านกลับตื่นเต้นยิ่งกว่าภูจางส่วยเสียอีก

เจ้าหน้าที่ในตำบลพยักหน้ายืนยัน “ใช่แล้ว! ถ้าแกภู...
ไม่สิ บัดนี้ข้าขอเรียกท่านว่าท่านชีวิตใจ! ตอนนี้ท่านเป็นชีวิตใจแล้ว
จะมาทำงานหยาบเช่นนี้ได้อย่างไร รีบไปกับข้าเถอะ ข้าให้
หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยจัดงานเลี้ยงไว้แล้ว เรื่องมงคลเช่นนี้
พวกเราต้องฉลองกันให้สมเกียรติ!”

“แม้ข้าจะเป็นชีวิตใจ ทว่ามีงานที่ข้าควรทำ ข้าย่อมต้องทำ”
ภูจางส่วยตอบอย่างจริงจัง

ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาสงบนิ่งเยือกเย็นผิผิวสลับ รวากับว่า
คนที่สอบได้ชีวิตใจไม่ใช่ตัวเอง

เจ้าหน้าที่ในตำบลได้ยินแล้วก็ตะลึง “เรื่องมงคลเช่นนี้
ไยท่านไม่รู้สึกละใจ”

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ข้าคาดเดาไว้แล้ว ไม่จำเป็นต้องดีใจไป”
ก๊วนงสู่ยกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

ทันใดนั้น เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลงและฝูงชนต่างตกตะลึง
ไปตามๆ กัน

“สู่ยเกอเออร์ ที่หลายวันมานี้ท่านไม่ใส่ใจไถ่ถาม
เพราะรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าท่านจะสอบได้หัวโชนหรือ”

“ใช่ ครั้นนี้ข้อสอบค่อนข้างง่าย ใช้เวลาไม่นานก็ทำเสร็จ
ข้าจึงคิดว่าอย่างไรข้าก็สอบผ่าน” ก๊วนงสู่ยตอบ

ชายหนุ่มเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก วาจาของเขากลับกระตุ้น
ให้ฝูงชนรู้สึกหมั่นไส้เขาเป็นอย่างยิ่ง

สายตาของผู้คนคมกริบดุจคมดาบ ถ้วนหนาหนาไม่ไหว
รีบดึงก๊วนงสู่ยไปหลบด้านข้าง

“ท่านเจ้าหน้าที่ในตำบลงมาแจ้งเรื่องมงคลเช่นนี้
ถึงหน้าบ้านพวกเรา ท่านยังจะทำงานอยู่อีกหรือ แรงมือเกิด
พวกเรารีบกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากันก่อน”

เถียนฮวนไม่รอให้เขาเอ๋ยปฎิเสธ รีบลากตัวเขากลับไปบ้านทันที

เมื่อทั้งสองกลับถึงบ้าน ถึงชื่อกิจจุนหวั่นเกอเอ๋อร์เดินเข้ามาหาพวกเขา

“ฮวนเจียเอ๋อร์ ลูกเขย ข้าไต่ยินมาว่าลูกเขยสอบเป็นชีวโนได้แล้วหรือ”

ช่วงหลายวันมานี้ถึงชื่อเห็นว่ากู่ฉางσύทำงานตัวเป็นเกลียว จึงไม่กล้าเข้าไปถามเรื่องผลสอบ ทว่าบัดนี้นางกลับไต่ยินข่าวจากคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ในตำบลดำบล

“เจ้าคะ! เขาสอบเป็นชีวโนได้แล้ว เมื่อครู่ท่านเจ้าหน้าที่ในตำบลดำบลเพิ่งแจ้งพวกเรา” เถียนฮวนตอบ “ข้ายังได้อันดับสามด้วยนะเจ้าคะ!”

ถึงชื่อดีใจยิ่งนัก “เช่นนั้นก็ดี แม่โล่งใจเสียที!”

กล่าวจบนางก็เข้ามาหา กู่ฉางσύ “ลูกเขย เจ้าอย่าชักช้า อยู่ตรงนี้อีกเลย รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเร็วเข้า!”

เถียนฮวนรีบลากกู่ฉางσύเข้าไปในห้อง ไม่ได้พูดคุยกับ
มารดาต่อ

ข่าวดีเช่นนี้ทำให้นิ้วมือของนางถึงกับสั่นเล็กน้อยยามที่
ช่วยกู่ฉางσύเปลี่ยนเสื้อผ้า ทว่าเขากลับมีสีหน้าสงบนิ่ง เถียนฮวน
เห็นเช่นนั้นก็อดเฝ้าริมฝีปากไม่ได้

“ท่านดูจะมั่นใจเรื่องนี้ยิ่งนัก”

“อยากฟังความจริงหรือไม่” กู่ฉางσύถาม

บทที่ 210 เจียงซือตงหลุมพราง

เถียนฮวนพยักหน้า

กุ๊ฉางสู่ยจึงกล่าวว่า “ความจริงแล้วตอนที่ข้าส่งกระดาด-
คำตอบ ในใจข้ากลับคิดเพียงอย่างเดียว หากคราวนี้ข้าสอบ
ไม่ผ่าน เช่นนั้นบรรดาผู้เข้าสอบเก้าในสิบส่วนก็อย่าหวังว่า
จะสอบผ่าน”

เถียนฮวนกำหมัดชกไปที่ไหล่ของเขา “ท่านช่างโอ้อวด
ยิ่งนัก!”

“ข้าไม่ได้โอ้อวด ข้าเพียงพูดความจริงเท่านั้น” กุ๊ฉางสู่ย
กล่าว “ข้อสอบง่ายเกินไป”

เถียนฮวนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ “จะง่ายจริงหรือไม่
ก็ช่างเถิด แต่ท่านอย่าเผลอเช่นนี้อีก มิเช่นนั้นก็จะระวังว่าทุกคน
จะรุมต่อยท่านเอา!”

สอบเป็นชีวิตใจได้นับว่าเป็นเรื่องดี ทว่าเขากลับกลัากล่าว
วาจาเช่นนี้ต่อหน้าคนหมู่มาก หากคนที่สอบไม่ผ่านได้ยื่นเข้า
จะไม่โกรธจนควั่นออกหูหรือ

หืม?...คนที่สอบไม่ผ่าน

ทันใดนั้นเถียนฮวนก็นึกขึ้นมาได้

“ไม่รู้ว่าการสอบรอบนี้น้องชายท่านจะสอบผ่านหรือไม่”

“ถ้าเจ้าอยากรู้ เจ้าก็ไปถามท่านเจ้าหน้าที่ในตัวตำบล
ด้วยตนเองเถิด” กุ๊นางσύยกกล่าว

ทว่าเถียนฮวนยังมีอาจพูดอันใด เขาจึงเอ่ยว่า

“ข้าเห็นท่าทีของท่านเจ้าหน้าที่ในตัวตำบลแล้ว ข้ากลับ
มั่นใจว่าเขาสอบตก”

เมื่อคิดตาม ก็เห็นจะจริงตามที่เขาพูด

เถียนฮวนพยักหน้ารับ ทั้งสองรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกมา

พอเดินออกจากบ้านก็เห็นว่าหัวหน้าหมู่บ้านกานσύย
มาถึงแล้วเช่นกัน

ชายชราตื่นเต้นจนใบหน้าแดงระเรื่อ เขาก้าวฉับๆ เข้ามา
คว้ามือกุ๊ฉางσύ่วไว้

“ท่านสอบเป็นชีว์ใจได้แล้ว! คราวนี้ท่านสร้างชื่อเสียง
ใหญ่หลวงให้หมู่บ้านกานσύ่ยของพวกเรา ต่อไปเมื่อข้าออกไป
นอกหมู่บ้านก็จะเดินได้อย่างภาคภูมิใจเสียที!”

กุ๊ฉางσύ่ยยกยิ้มบาง

“ขอรับ” เขาหันกลับไปถามเจ้าหน้าที่ในตัวตำบล “ท่านน่าจะ
มีรายชื่อผู้ที่สอบได้ชีว์ใจของตำบลสื่อโถวในครั้งนี้นี้อยู่กับตัว
ใช้หรือไม่ มิทราบว่ามีรายชื่อน้องชายข้าหรือไม่”

“ไม่มี” เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลตอบอย่างไม่ลังเล “ในบรรดา
ผู้เข้าสอบห้าคนจากหมู่บ้านกานσύ่ย มีเพียงท่านคนเดียว
ที่สอบผ่าน”

สวรค์!

ฝูงชนส่งเสียงฮือฮาดังทั่วบริเวณ

ทุกคนพลันหันไปมองเจียงซือกับบุตรสาวที่บัดนี้คิดจะ
วิ่งหนีไปอีกครา ทว่าครั้งนี้ผู้ใดจะยอมให้พวกนางหนีไปได้เล่า

ชาวบ้านหลายคนมือไวตาไว คว่าตัวพวกนางกลับมา
ได้ทันที

“เจียงซือ เจ้ายังจำคำพูดที่ส่วยเกอเอ๋อร์พูดไว้ตอนออกจาก
หมู่บ้านได้หรือไม่ ครานี้เจี้ยเกอเอ๋อร์ทำให้พวกเจ้าเสียเงินเปล่า
เป็นครั้งที่สองเสียแล้ว!”

“ไม่ใช่ครั้งที่สอง แต่เป็นครั้งที่สามต่างหากเล่า! เจ้าอย่าลืมสิ
ครั้งนี้กูอันก็ไปเป็นเพื่อนเจี้ยเกอเอ๋อร์ด้วยนะ!”

“ฮ่า ๆ!”

ฝูงชนหัวเราะเย้ยหยันเสียงดังลั่น

เจียงซือโดนดูถูกเช่นนี้จึงทนไม่ไหว นางตะโกนด้วย
ความเดือดดาล

“รายชื่อในมือท่านเจ้าหน้าที่ในตัวตำบลต้องผิดไปเป็นแน่!
ตอนคัดลอกรายชื่อ พวกท่านต้องคัดชื่อลูกชายขาดกไป! ในเมื่อ
กูฉางส่วยยังสอบได้ ลูกชายข้าอ่านหนังสือมานานกว่า เรียนมา
เยอะกว่า เขาจะสอบไม่ผ่านได้อย่างไร ต้องเป็นพวกท่าน
ที่คัดชื่อเขาตกหล่นแน่นอน!”

“เรื่องใหญ่เช่นนี้ ข้าจะคัดรายชื่อตกหล่นได้อย่างไร ในมือข้า นอกจากรายชื่อชีวโนในตำบลเรา ยังมีรายชื่อของ ชิวโนในตำบลอื่นอีกด้วย แต่กลับไม่มีชื่อก๊วงเจียอยู่ในนั้น” เจ้าหน้าทีในตัวตำบลกล่าวเสียงเย็น

เจียงซือเบิกตากว้าง “ท่านแก่แล้วสายตาพร่ามัวมือไม่สั่น ท่านต้องดูผิดเป็นแน่!”

เพื่อปกป้องบุตรชาย นางถึงกับกล้ำวงเกินเจ้าหน้าที่ ในตัวตำบล

เจ้าหน้าทีในตัวตำบลมิได้ใจกว้างนัก ทว่าเขาเห็นแก่หน้า ก๊วงส่วยจึงยังไม่แสดงอารมณ์ใดออกมา แต่น้ำเสียงของเขา กลับเจือความหงุดหงิดเล็กน้อย

“ต่อให้ข้าแก่แล้วสายตาฝ้าฟาง ก็ไม่กล้าทำเรื่องสำคัญ เช่นนี้ผิดพลาด เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของผู้คนในตำบล สื่อโอว ข้าย่อมระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง!”

“เช่นนั้น...เช่นนั้นต้องเกิดการสลับรายชื่อเป็นแน่! คนที่สอบได้คือก๊วงเจีย ไม่ใช่ก๊วงส่วย! ก๊วงส่วยสนิทสนม

กับท่านคหบดีหวัง ท่านคหบดีหวังยอมใช้เส้นสายแอบติดสินบน
ผู้คุมข้อสอบ สลับกระดาษคำตอบของลูกข้ากับกุ๊ฉางส่วย!”

“เหลวไหลยิ่งนัก! ท่านคหบดีหวังเป็นเพียงพ่อค้า
เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะยุ่งเกี่ยวกับการสอบในครั้งนี้!” เจ้าหน้าที่
ในตัวตำบลดวดอย่างไม่พอใจ

เขาชี้แจงจะต่อปากต่อคำกับเจียงซืออีก จึงเบือนหน้า
กลับมามองกุ๊ฉางส่วยด้วยรอยยิ้ม

“ท่านชีวไฉ ในเมื่อท่านจัดการธุระเสร็จแล้ว พวกเรา
ไปกันเถิด ท่านคหบดีหวังแห่งโรงเตี๊ยมใจชิงได้ยืนยันว่าท่าน
สอบผ่าน เขาจึงให้พ่อครัวของโรงเตี๊ยมจัดโต๊ะเลี้ยงฉลอง
ให้พวกเราโดยเฉพาะ”

กุ๊ฉางส่วยพยักหน้า “ตกลง”

ทว่าขณะกำลังออกเดินทาง เจียงซือกลับถลันกาย
ออกมาจากทางด้านข้าง มือทั้งสองยื่นแบกบัญชีรายชื่อผู้สอบผ่าน
จากเจ้าหน้าที่ในตัวตำบลดไป

“รายชื่อพวกนี้ล้วนเป็นของปลอม! พวกท่านหลอกข้า!”

เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลถูกชนจนเกือบล้ม

“เจ้าช่างกล้าซะนี่!” เขารีบตะโกน “พวกเจ้ามาเร็ว มาจับหญิงปากร้ายผู้นี้เสีย!”

ลูกน้องของเขาหลายคนรีบพุ่งเข้ามา กดเจียงซื่อลงกับพื้น บัญชีรายชื่อในมือของนางถูกแย่งกลับไปโดยทันที

เจียงซื่ออาศัยจังหวะนั้น ก็มลงกักเข้าที่หลังมือของลูกน้องคนหนึ่ง ลูกน้องคนนั้นร้องโอดโอย หลังมือมีเลือดซึมออกมา

เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลเห็นเช่นนั้นก็โกรธจนหน้าดำ

“บังอาจยิ่งนัก! พวกเจ้ามัดนางไว้ จับนางขังคุกเสีย!”

“ท่านเจ้าหน้าที่ในตัวตำบล!” กูฉางส่วยเห็นว่าเรื่องราวเริ่มบานปลายจึงรีบออกมาพูด “ท่านแม่ข้ายังทำใจไม่ได้ ใจนางไม่อาจยอมรับความจริงได้เท่า นั้น ทว่านางเป็นแม่ของข้า อีกทั้งวันนี้ก็เป็นวันมงคลของข้า ขอให้ท่านเห็นแก่หน้าข้า อย่าได้ถือโทษโกรธนาง ปล่อยนางกลับไปเถิด!”

“อูย! กู้ฉางσύย เจ้าอย่ามาเสแสร้งทำดีต่อหน้าข้า! ข้าดูออกว่าวาสนาลูกชายข้าถูกเจ้าแย่งไป ไม่อย่างนั้นเจ้าจะรู้สึกผิดจนต้องมาช่วยพูดแทนข้าอย่างนั้นหรือ!” เจียงซือตะโกนขึ้น

แววตากู้ฉางσύยหม่นลง เจ้าหน้าที่ในตัวดำบลกลับโกรธจนหัวเราะออกมา

“สตรีโง่เขลา! ลูกชายเจ้าช่วยพูดแทนเจ้าเพราะความกตัญญู เจ้าไม่สำนึกบุญคุณก็ช่างเถิด ยังกล้าด่าว่าเขากอีก เจ้าคิดว่าตนมีอำนาจเหนือทางการหรือไร คิดจะพูดจะทำอะไรก็ได้ อย่างนั้นหรือ”

เขาโบกมือ “พาตัวหญิงผู้นี้ไป จับขังคุกเสีย!”

เจ้าหน้าที่ในตัวดำบลหันมากล่าวกับกู้ฉางσύย

“ท่านซือไฉ่ ข้ารู้ว่าท่านมีใจอยากปกป้องมารดา แต่การกระทำของนางเป็นการใส่ร้ายท่านนายอำเภอ ใส่ร้ายข้า เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของข้ากับท่านนายอำเภอ ข้าจึงไม่อาจปล่อยผ่านได้ เช่นนั้นท่านอย่าได้ร้องขอแทนนางอีก นางต้องชดใช้ความผิดที่ตนก่อไว้!”

ก๊วนงสู่ยขมวดคิ้ว ก่อนจะก้มศีรษะอย่างจนใจ

“ขอรับ”

เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลพึงพอใจยิ่งนัก โบกมืออีกครั้ง

“เอาเถิด พวกคนไปได้แล้ว!”

เจียงซือถูกพาตัวไป ก๊วนงสู่ยไม่ได้เอ่ยปากพูดอีก

เถียนฮวนยืนอยู่ข้างเขา นางเห็นชัดเจนว่ามุมปากของ
ก๊วนงสู่ยหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม นางอดหัวเราะในใจไม่ได้...

เมื่อครู่ที่ก๊วนงสู่ยออกมาพูดแทนเจียงซือ เขาไม่ได้ตั้งใจ
จะช่วยนางให้พ้นผิดแม้แต่น้อย เขาย่อมรู้ดีว่าเจียงซือมีนิสัย
โมโหร้ายดุดะจริต ย่อมสยบไฟโทสะในใจไว้ไม่ได้

ยิ่งก๊วนงสู่ยช่วยพูดแทนนางมากเท่าใด เจียงซือก็ยิ่งโกรธ
มากขึ้นเท่านั้น นางจึงโต้ตอบกลับอย่างรุนแรง

สุดท้ายแล้วผลลัพธ์ก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เจียงซือล่วงเกิน
เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลจนเขาโมโห ช้ำยังทำให้เสียหน้าต่อหน้า

ชาวบ้านมากมายเช่นนี้ เขาย่อมต้องลงโทษนางให้เป็นแบบอย่าง
เพื่อเป็นการรักษาชื่อเสียงของตน

กัจฉาส่วยเป็นเพียงชีวิตผู้หนึ่ง ขอร้องเจ้าหน้าที่ในตัวตำบล
หนึ่งครั้งก็เพียงพอแล้ว ไม่ควรขอเป็นครั้งที่สอง เขาจึงได้แต่
แสรงถอยหนึ่งก้าว

เจียงซือตกหลุมพรางของพวกเขาเสียแล้ว ต่อให้พยายาม
เพียงใดก็ปีนขึ้นมาไม่ได้

บทที่ 211 ผู้ใดกันแน่ที่โกงเวลา

เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลพอใจยิ่งนักที่ภู้งางสู่รู้จักกาลเทศะ

เขาพยักหน้าทันที เชื่อเชิญภู้งางสู่อีกครั้ง

“ท่านภูชีว์ใจ เชิญ!”

ภู้งางสู่พยักหน้า กำลังจะก้าวเท้าออกไป ภูฮวาเยร์
พุ่งเข้ามาหาเขาโดยพลัน

“พี่ใหญ่!” นางร้องเรียก มือหนึ่งคว้าแขนเสื้อของภู้งางสู่
ไว้แน่น “ท่านแม่ทำผิดจริง ท่านเจ้าหน้าที่ในตัวตำบลจะลงโทษนาง
ข้าไร้อ้อโต้แย้งใด ทว่าบัดนี้ข้าขอร้องท่าน ได้โปรดให้โอกาส
พวกเราได้ชี้แจงความผิด พวกเราอยู่รับใช้ท่าน! ก่อนหน้านี้
เป็นพวกเราที่ผิดต่อท่าน พวกเราไม่ควรรังแกท่านเช่นนั้น ต่อให้
ต้องเป็นวัวเป็นม้า พวกเราก็กยอม เพื่อชี้แจงสิ่งที่ติดค้างท่าน
ข้าเพียงขออย่างเดียว หากท่านพอท่านแม่กลับมาแล้ว ได้โปรด
อย่าถือโทษโกรธแค้นพวกเราได้หรือไม่”

ดวงตาของนางเต็มไปด้วยหยดน้ำตาเม็ดโต ใบหน้าเล็ก ๆ
เต็มไปด้วยคราบน้ำตา ดูน่าสงสารจับใจ ชัดเจนว่าเหตุการณ์วันนี้
ทำให้นางตกใจอย่างยิ่งยวด

สายตาวิ่งวอนร้องขอถูกปกคลุมด้วยม่านน้ำตา กลับทำให้
ผู้คนรู้สึกสงสารนางจับใจ ชาวบ้านหลายคนใจอ่อนลงทันที ทว่า...

“ท่านชั่วใจ ท่านตอบตกลงเถิด! พวกเขารั้งแกท่าน
มานานัก บัดนี้ถึงเวลาที่พวกท่านจะใช้งานพวกเขาบ้าง!
ฉวยโอกาสนี้ระบายแค้นให้สาแก่ใจ!” ชาวบ้านผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

ยิ่งไปกว่านั้น เพียงแค่คิดว่าตนจะได้เหยียบย่ำผู้ที่
เคยรังแกพวกเขามาก่อนไว้ใต้ฝ่าเท้า กลับแล้งได้ตามอำเภอใจ
ในใจก็อดสะใจขึ้นมาไม่ได้

ก๊วนงสู่ยกลับสายหน้าปฏิเสธ

“ไม่จำเป็น”

“พี่ใหญ่ ท่านยังแค้นเคืองพวกข้าใช่หรือไม่ ข้าสำนึกผิด
แล้วจริง ๆ แต่ท่านพ่อท่านแม่เป็นผู้ใหญ่ในบ้าน ท่านจะให้

พวกเขาแก้หัวอ่อนจนท่านได้อย่างไร บัดนี้ท่านพอกับน้องชาย
ก็ยังไม่กลับมา ข้าขอเป็นตัวแทนขอมาท่านไม่ได้หรือ”

กัฐวาเยร์น้ำตาไหลพราก ยิ่งร่ำให้ยิ่งดูบอบบางน่าสงสาร

หน้าไม่อาย!

เถียนฮวนเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็อดลอบดำใจไม่ได้

นางมิได้คิดขอโทษพวกเขาจากใจจริง นางเพียงบีบน้ำตา
ทำตัวให้น่าสงสารที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ในตัวตำบล
ใจอ่อนและเห็นใจนางต่างหากเล่า

คนเฉลียวฉลาดเช่นนางย่อมรู้ดีมานานแล้วว่ากัฉางสู่ย
มีนิสัยเช่นไร ฉะนั้นต่อให้นางแก้หัวขอโทษพวกเขานับครั้งไม่ถ้วน
พวกเขาก็ไม่มีวันยกโทษให้นาง

นางเจ้าเล่ห์เฉลียวฉลาด ไม่คิดจะผูกไมตรีกับกัฉางสู่ย
อีกต่อไป เช่นนั้นการเสแสร้งแกล้งทำในคราวนี้ เพียงแสดงให้
เจ้าหน้าที่ในตัวตำบลดูก็เท่านั้น!

กัฉางสู่ยสอบชีวิใจได้ ขาวดีเพิงถูกประกาศ พวกเขา
ยังมีทันได้เฉลิมฉลอง กลับถูกกัฐวาเยร์ฉวยโอกาสสร้าง-

สถานการณ์ ใช้พวกเขาเป็นบันไดปีนไปสู่ความปรารถนาของตน
นางคิดว่าตัวเองจะโชคดีเช่นนั้นหรือ หึ ผันไปเถอะ!

เถียนฮวนกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ตอนนี้ท่านพ่อกับน้องชายยังไม่กลับมา ท่านแม่ถูกลงโทษ
บ้านนี้เหลือเพียงน้องสาวทั้งสอง เวลานี้หากพวกข้าใช้งาน
พวกเจ้าหนักเยี่ยงวัวเยี่ยงม้า ผู้ที่ไม่รู้แจ้งอาจคิดว่าพวกข้ารังแก
พวกเจ้าเสียด้วยซ้ำ เอ้อ! จะว่าไป พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน
ไยต้องคิดค้นต่อกันเล่า ในเมื่อทั้งสองบ้านตกลงกันตั้งแต่แรก
ว่าจะตัดสินพันธ์ไร่ข้อข้องเกี่ยว พวกข้าจ่ายเพียงค่าเลี้ยงดูให้
ท่านพ่อท่านแม่เท่านั้น อดีตเป็นเช่นไร ปัจจุบันยอมเป็นเช่นนั้น
ข้ากับสามีล้วนมีคุณธรรม อีกทั้งสามีข้าเพิ่งสอบได้เป็นชีวไฉ
เขาไม่คิดจะฉวยโอกาสนี้ใช้อำนาจรังแกพวกเจ้า อย่างไรก็ตามเสีย
ท่านพ่อท่านแม่ก็เลี้ยงดูเขามาหลายปี พวกเรามีเคยลืม
ความกตัญญูของบุตรที่พึงมีต่อบุพการี”

กู่ฮวาเย่ระงังกัน นางมองเถียนฮวนอย่างไม่อยากเชื่อ

เถียนฮวนยิ้มให้นาง ก่อนจะตบไหล่นางอย่างสนิทสนม

“เรื่องนี้ให้จบลงเท่านี้เถิด ยามนี้ท่านแม่ไม่อยู่บ้าน บ้านตระกูลก็ต้องพึ่งพาพวกเจ้าสองพี่น้องแล้ว พวกเจ้าต้อง ประคับประคองบ้านให้ได้จนกว่าท่านพ่อกับน้องชายจะกลับมา!”

กุ๊ฉางσύ่เดินเข้ามาจับมือเถียนฮวน

“พวกเราไปกันเถิด น้องสาวทั้งสองมีเรื่องให้จัดการอีกมาก พวกเราก็ก็นำธุระของพวกเราไปกันเถิด”

เมื่อกล่าวจบเขาก็จึงมือเถียนฮวนเดินจากไปทันที

กุ๊ฮวาเย่ว์มองดูพวกเขาเดินจากไปต่อหน้าต่อตา นางยืน ตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่งคนเดินลับสายตาไป กุ๊ฮวาจื่อจึงเดิน เข้ามาหาน้องสาว

“เมื่อครู่เหตุใดเจ้าจึงขอร้องพวกเขาเล่า เรื่องกลับกลายเป็น เช่นนี้ พวกเขาจะปล่อยพวกเราไปง่ายๆ ได้อย่างไร มีแต่เจ้าที่ โง่เง่า เสียหน้าเช่นนี้เจ้าดีใจหรือไม่เล่า”

กุ๊ฮวาเย่ว์หันกลับไปมองนาง “พี่สาว สรุปลแล้วผู้ใดกันแน่ ที่โง่เขลา”

ก๊อวาจือชะงัก สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา “เจ้ามองข้า ด้วยสายตาเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร ข้าเป็นพี่สาวเจ้านะ! ตอนนี้ท่านพ่อท่านแม่ไม่อยู่บ้าน บ้านนี้ข้าใหญ่สุด เจ้าต้องฟังข้า!”

“หากข้าเชื่อฟังคำพี่สาว ท่านยอมไปขอความช่วยเหลือจากบ้านท่านลุงไช่หรือไม่” ก๊อวาเย่ว์พูดอย่างไม่พอใจ “ท่านลุงรองถูกพี่สะใภ้ไช่มีดฟันแขนจนบาดเจ็บ บัดนี้แขนของเขาใช้การได้ไม่ดีเท่าเมื่อก่อน สองปีที่แล้วน้องชายติดหนี้พนัน ท่านแม่ยืมเงินท่านลุงมาก่อนหนึ่ง จนถึงตอนนี้ท่านแม่ก็ยังไม่คืน แม้ท่านลุงไม่พูดอะไร ทว่าท่านป้าสะใภ้ไม่พอใจยิ่งนัก ช่วงปีใหม่นี้จำพวกเรารอ อ้อๆ ตั้งหลายครั้ง ตอนนี้พี่สาวยังจะไปหาพวกเขาอีกหรือ ท่านเชื่อหรือไม่ว่าท่านป้าสะใภ้จะถือไม้ไล่ตีพวกเราออกมา”

“แม้ว่าบ้านเราจะยืมเงินพวกเขามาบ้าง ทว่าหลายปีมานี้ พวกเขาก็เอาน้ำมันและของใช้จากบ้านเราไปไม่น้อยมิใช่หรือ อีกทั้งก่อนหน้านี้พวกเขาก็เคยมายืมเงินบ้านเราเหมือนกัน พวกเราก็กี่ไม่เคยเร่งรัดให้คืนเลย!” ก๊อวาจือตอบกลับ

“นั่นไม่เหมือนกัน” ก๊อวาเย่ว์ส่ายหน้า ก่อนจะหันหลังเดินกลับไป

ก๊อวาจือรีบเดินตาม “ไม่เหมือนกันอย่างไร ข้าว่าเหมือน!”

“ถ้าท่านคิดว่าเหมือนกัน ท่านก็ไปเถิด ข้าไม่ไป”

“เจ้าไม่ไป เช่นนั้นเจ้าจะทำสิ่งใด”

“ข้าจะอยู่บ้าน รอท่านพอกับน้องชายกลับมา”

“ได้! ก๊อวาเย่ว์ เจ้าจำคำพูดตนไว้ให้ขึ้นใจเถิด เมื่อท่านพอกกลับมา ข้าจะบอกเขาว่าเจ้าทำสิ่งใดบ้าง เจ้าอย่ามาปฎิเสธก็แล้วกัน!”

“วางใจเถิด ข้าไม่ปฎิเสธหรอก” ก๊อวาเย่ว์พูดเสียงเบา นางมุ่นหน้ากลับบ้านโดยไม่หันกลับมาอีก

ก๊อวาจือโกรธจนกระทั่งบ่เท้า “ข้าไม่เคยเห็นผู้ใดไร้ศักดิ์ศรีเช่นเจ้ามาก่อน! ข้าไม่เชื่อหรือว่าพวกเขาจะทำเช่นนั้น พวกเขาได้สิ่งของจากบ้านข้ามามากเสียขนาดนั้น จะไม่ช่วยข้าได้อย่างไรเล่า!”

นางเดินจากไปอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม ทว่าไม่นานนักไม่เรียวและคำคำทอของป้าสะไภ้ก็ทำให้นางตระหนักถึงความจริง

เรื่องเหล่านั้นที่เกิดขึ้นล้วนไม่เกี่ยวข้องกับกัจฉาส์อีกต่อไป

บัดนี้กัจฉาส์เป็นชิวใจ อีกทั้งยังเป็นชิวใจคนแรกของหมู่บ้านกานส่วยในรอบยี่สิบปี เรื่องนี้ทำให้คนทั้งหมู่บ้านปลื้มปิติยิ่งนัก

หัวหน้าหมู่บ้านกานส่วยดีใจจนออกหน้าออกตา เขาเรียกคนมาเชือดไก่ฆ่าปลา จัดโต๊ะเลี้ยงเจ้าหน้าที่ในตำบล ชำยังคงयरินสุราให้กัจฉาส์ไม่หยุด

กัจฉาส์ดื่มสุราจนเมามาย สุดท้ายก็ถูกคนพุงกลับบ้านไป

ฤทธิ์สุราทำให้เขามึนเมา สติไม่แจ่มชัดนัก ทว่าเขากลับไม่ลืมเรื่องฉาบผนัง

“ภรรยาข้า เจ้าอย่าโกรธข้าเชียวนะ ข้านอนพักประเดี๋ยวนิดเดียวเท่านั้น ค่อยตื่นขึ้นมาฉาบผนังต่อ!” ก่อนสิ้นสติ เขาจับมือเถียนฮวนไว้แน่น พร่ำบอกกับนางเช่นนั้น

เถียนฮวนรู้สึกขบขันระคนเอ็นดู

“ท่านจะนอนก็หลับให้สบายเถิด แค่นี้เรื่องฉาบผนัง ข้าไม่ได้บิ่บคั้นท่านสักหน่อย”

ยามราตรีเงียบสงบผ่านพ้นไป

รุ่งเช้าวันถัดมา พวกเขาตื่นขึ้นมากินข้าวมื้อเช้ากันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา พลันได้ยินเสียงผู้คนดังมาจากด้านนอก คล้ายกับว่ามาจากที่ดินข้างบ้าน

สองสามีภรรยารีบออกไปดู พบว่าบุรุษร่างกายกำยำ ในหมู่บ้านล้วนมารวมตัวที่นี่

ชาวบ้านพูดคุยกะลือลือเฮฮา มื่อยังคงทำงานไม่หยุด ก่ออิฐฉาบผนังกันอย่างคล่องแคล่ว ทุกคนกำลังช่วยสร้างโรงเรียนให้พวกเขา

บทที่ 212 การปฏิบัติ ที่ท่านชั่วใจพึงได้รับ

กัจฉาสูริยรีบเข้าไปพูดคุยกัณฑ์ “ทุกท่านทำสิ่งใดกัน โปรดวางมือ
กันก่อนเถิด”

“ท่านชั่วใจ บัดนี้ท่านเป็นคนสำคัญของหมู่บ้านกานสุย
งานหยาบเช่นนี้จะให้ท่านทำได้อย่างไร พวกเราว่างพอดี
ให้พวกเราช่วยเถิด! ต่อไปท่านแค่แต่งกายให้เรียบร้อย
อ่านหนังสือให้ดีก็พอแล้ว ขอเพียงท่านมีความทะเยอทะยาน
อีกสองปีสอบได้เป็นจวีเหริน พวกเราก็พอใจแล้ว!” ท่านอาเจ็ด
อยู่ในฝูงชน เขาตะโกนบอกกัจฉาสูยเสียงดัง

คนอื่นๆ พยักหน้าเห็นด้วย มือก็ยังคงทำงานไม่หยุด

กัจฉาสูยรู้ดีว่าเขาห้ามคนเหล่านี้ไม่ได้ จึงทำได้เพียง
ประสานมือการวะ

“เช่นนั้น ข้าขอขอบคุณทุกท่าน” กัจฉาสูยหันไปกล่าว
กับเถียนฮวน “ภรรยา ในเมื่อทุกคนยื่นมือเข้าช่วยพวกเราเช่นนี้